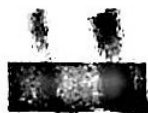

Ver weg en toch zo dichtbij

Ik zal proberen mijn verhaal te schrijven. Mijn naam is Thea Kerst-Severins, geboren 6-4-1946. Getrouwd en vier kinderen, twee jongens en twee meisjes. Ook ik heb altijd van kinds af aan geweten dat ik van Poolse afkomst ben, via burens werd het mij verteld. Daar ben ik mee naar mijn moeder gegaan, ik dacht althans dat het mijn moeder was, maar het was eigenlijk mijn oma. Mijn zus Riek bleek mijn moeder te zijn, maar ik kreeg geen antwoord op mijn vragen. Toch wist ik dat het anders was bij ons thuis, dat voel je als kind. Ik had ook de naam van mijn moeder: de Leeuw. Mijn moeder trouwde toen ik negen jaar was met Jan Severins, maar ik bleef toch bij mijn opa en oma wonen. Vanaf die tijd is mijn naam veranderd in Severins; erkend bij het huwelijk, zo staat het ook in hun trouwboekje. Zo nu en dan ging ik naar hun toe. Een jaar later werd mijn broer geboren, dat trekt toch, zo'n klein joch. Mijn oma was in die tijd vaak ziek, ze had reuma en ik hielp haar vaak met de kleine dingen. Ze vertelde me op een keer dat ik van een Poolse soldaat was. Verder moest ik er maar niet naar vragen, dus dan laat je het er maar bij zitten. Inmiddels was ik een tiener van 15 jaar geworden, toen mijn oma stierf en moest ik van mijn opa naar huis. Hij had "dat" al eens meegemaakt zei hij en de verantwoording voor mij kon hij niet aan.

Ik heb toch nog fijne jaren gehad bij mijn vader en moeder die ik inmiddels geaccepteerd had en ik noemde hen ook pa en ma. Wij vormden weer een fijn gezin. Mijn broertje was tien jaar jonger dan ik. Zelf ben ik jong getrouwd, ik was nog geen negentien jaar, mijn man was vijfentwintig en we gingen nu aan onze toekomst werken.

Maar ook mijn moeder was vaak ziek, zij had ook reuma, dus hielp ik haar ook vaak. Zodoende vond ik op een dag een foto met een Poolse naam er op. Ik vroeg haar of dat de naam van mijn vader was, waarop ze antwoordde: "ja, maar hij heette anders". Dat begreep ik toen nog niet en verder wilde ze er niets over zeggen. Ze zei altijd: "laat maar rust waar rust is" en: "hij zoekt ook niet naar jou". Want hij wist wel dat ik geboren was.

Nadat mijn moeder overleden was, ben ik op zoek gegaan, maar ik kwam niet ver. Ook uit respect voor mijn vader liet ik het hier bij, ik had tenslotte een schat van een vader en een heel lieve Opa voor mijn kinderen. Mijn vader is gestorven in augustus 2000 en bij het opruimen van zijn spullen, kwam ik weer die foto van mijn moeder tegen met die Poolse naam: Ignatowitz. Toen heb ik naar de gemeente Breda geschreven want ik was er achter gekomen dat mijn vader daar een tijd gewoond moest hebben. Ze raadden mij aan om naar het Muzeck Museum te schrijven. Na heel veel schrijven en bellen kreeg ik

ook het adres van de Vereniging Bevrijdingskinderen en heb ik een brief geschreven. Ik kreeg een telefoontje van Ina Oude Aost, die heeft mij ervan overtuigd dat ik moest blijven zoeken. Inmiddels kreeg ik ook contact met Thea Schoemaker, van haar heb ik ook veel steun gehad.

Later kreeg ik het adres van een zekere Mr Wilko van de Poolse afdeling van het M.O.D. in UK. Daar moest ik maar eens naartoe schrijven. Zo gezegd, zo gedaan.

Net voor Kerstmis kwam er een antwoord van het M.O.D. Ignatowitz was bekend bij hen, maar het was een schuilnaam. Zijn echte naam was Wladyslaw Wosniakowski, geboren 5-2-1923. Ook stond er in de brief dat Wosniakowski in 1947 naar Nederland was geëmigreerd!

Toen was het voor ons niet zo moeilijk meer. Mijn zoon vond op het internet 4 Wosniakowski's. Hij trok 'de stoute schoenen aan' en is gaan bellen. Gelijk bij het eerste adres kreeg hij mevrouw Wosniakowski aan de lijn....

Of meneer ook thuis was? Ze vertelde dat die al 14 jaar dood was. Zijn geboortedatum klopte met de datum die ik had, dus maar eens gevraagd of ze met het verleden van haar man op de hoogte was? 'Ja', zei ze. Daarna vroeg ze waar het over ging. Toen hebben wij haar verteld dat we op zoek waren naar de biologische vader van mij en dat haar man dat hoogstwaarschijnlijk was. Nou, daar schrok ze ontzettend van, want hij had nooit iets verteld tegen haar....!

Ze vertelde ook nog dat de andere 3 adressen van haar zoons waren, maar die mocht ik beslist niet bellen! Wat doe je dan?

Een week of twee later heb ik haar een brief gestuurd en alles nog eens uitgelegd. Dat had een beter resultaat. Ze liet de brief ook aan haar zonen lezen. Die vonden het wel een leuk idee een zus te hebben. De jongste; Stanny, heeft Thea Schoemaker gebeld, want ik had in mijn brief Thea's telefoonnummer vermeld voor eventuele vragen. Thea belde mij of ik contact wilde opnemen met Stanny, want hij wou mij heel graag leren kennen. Ik gelijk dezelfde avond gebeld. Het klikte meteen goed per telefoon, dus een afspraak gemaakt voor een ontmoeting bij mij thuis. Ik sliep nachtenlang niet, want ik vond het allemaal erg spannend. Er gaat zoveel door je heen... Al die tijd woonde mijn vader maar 40 km bij mij vandaan en ik maar denken dat hij ergens in Polen woonde of ergens anders ver hier vandaan...

En dan is het zover. De bel gaat en daar staat mijn broer... Hij begroet mij gelijk met: "hallo zus, dat is lang geleden." Een grote bos bloemen krijg ik en een omhelzing. Zijn vrouw was er ook en we hebben die avond heel wat afgepraat, foto's bekeken. We lijken heel erg op elkaar. Stan had een fotoalbum

meegebracht met foto's van onze vader, dat heeft hij bij mij achtergelaten, zodat ik kopieën kon maken. Dat heb ik intussen gedaan.

Toen werd het stil. Ik hoorde lange tijd niets meer van hem. Ik maar weer eens gebeld en dan zegt hij als excuus: ik heb het heel erg druk, we werken alle twee, enz. Toch voelde ik mij een beetje teleurgesteld. Ik had ook nog geen contact met de andere broers gehad.

Toen kreeg ik weer een belletje van Thea S. Zij spoorde mij aan om een van de andere broers te bellen. Nou, dat heb ik gedaan. Zondag 25 maart ga ik met mijn man naar hem toe. Ik zie wel hoe dat verloopt. Misschien verwacht ik er ook wel te veel van, maar ja, wat wil je als je zolang niets weet en nou zoveel gehoord hebt, dan ga je toch weer denken: waarom heb je nooit iets van je laten horen vader? Jij wist toch ook van mijn bestaan af? Maar dat is iets waar ik nooit meer achter kom, want hij is erg jong gestorven op 64 jarige leeftijd aan een hartstilstand. Die boosheid moet ik wegstoppen en blij zijn met wat ik nu weet en de foto's die ik van mijn vader heb. Ik weet nu tenminste waar mijn wortels liggen en hoe mijn vader er uit zag.

Thea Kers - Severins

Thea en haar vader Wladyslaw Wosniakowski